

WORLD PARROT TRUST

PsittaScene Winter/vintern 2017/2018
Översättning Maria R. Borgh och Lars Persson

www.parrots.org
sweden@parrots.org

INNEHÅLL

- 4 Redaktionellt - *Från Matthew Kirchhoffs skrivbord, WPTs kommunikationsdirektör*
- 5 Rimataralorikit - *Population återetablerad på Atiu Island efter 200 år*
- 10 Minskning av handel med papegojor i Indonesien
- 14 Tillbaka från randen av utrotning, igen - *Norfolkparakitens minskande antal och dess återhämtning*
- 18 PsittaNytt – *Papegojnyheter och uppdateringar, WPT-kontakter*
- 20 Papegojor i det fria – *Purpurkronad lorikit*

PÅ OMSLAGEN

En rimataralorikit (*Vini kuhlii*) äter på en jättebananblomma och använder sin specialiserade borstformade tunga för att komma åt nektar och pollen.

Foto © Alan Lieberman

Dessa papegojor har ökat kraftigt i antal sedan 27 stycken förflyttats från Rimatara till Atiu 2007.

Inhämta mer information på sidan 5: Rimataralorikiten - återetablerad population på Atiu Island efter 200 år.

REDAKTIONELLT

Ett meddelande från ... Matts skrivbord

I denna upplaga fokuserar vi på den australasiatiska regionen i världen – ett område som omfattar Australien, Nya Zeeland, Nya Guinea och Indonesiens och Stilla havets öar. Det är ett vidsträckt geografiskt område med stor betydelse för papegojor. Det innehar 42 % av världens papegojarter och omfattar hälften av alla nära hotade arter. Vi vid WPT har beslutat oss för att förbättra den bilden för regionens papegojor.

Något av det WPT-stödda arbete som för närvarande pågår redovisas i denna upplaga: från norfolkparakiten som balanserar på randen av utrotning, till den vackra rimataralorikiten, en papegoja med en borsttunga och som lever på nektar och vars återkomst i det fria är mycket välkommen, samt en häpnadsväckande men hoppfull historia om den destruktiva handeln med vilda papegojor i Indonesien.

Som alltid är vårt mål att informera och inspirera. Ditt stöd till WPT är kritiskt för vår kollektiva framgång.

Tack för din hjälp och ditt stöd!

God fortsättning på det nya året!

Matthew Kirchhoff, kommunikationsdirektör

VILKET KOMMER ATT VARA DITT TESTAMENTE?

Låt din passion för papegojor fortleva.

Att lämna en testamentsgåva till World Parrot Trust är ett av de lättaste och samtidigt viktigaste bidrag du någonsin kan göra.

Besök vår webbsida parrots.org/legacy eller kontakta ett kontor nära dig (*se sidan 19.*)

”LÄMNA ETT ARV”

“JAG KAN INTE TRO DET...”

Dessa var de första orden som kom ur min mun den första morgonen på Atiu-ön då vi började vår undersökning nästan 10 år efter återintroduktionen av rimataralorikiten (*Vini kuhlii*) som 2007 förflyttats från Rimatara.

Vi hade ett hum om vad vi kunde vänta av populationsstorleken genom de regelbundna rapporter vi fått under åren från vår man i fält Roger Malcolm som höll uppsikt över de lorikiter som flög över Atiu Villas Resort. Även om vi hoppades att se och räkna lorikiter kunde vi knappast tro vad som väntade oss vid vår ankomst till Atiu.

Till och med innan vi börjat vår officiella räkning såg vi inte bara en eller två fåglar här och där eller kanske ett par eller tre men helt uppseendeväckande och till vår förtjusning hade vi spänningen att se *dussintals* lorikiter som livnärde sig på nektarrika trädblommor (*Erythrina subumbrans*).

Vi var förundrade och stod gapande på grund av det vi såg och vi var verkligen exalterade över hur flocken hade växt på mindre än 10 år. Vad skulle vår två veckors undersökning avslöja gällande totala antalet fåglar?

Men innan vi går till våra uppskattningar av antal så låt oss ta det från början...

RIMATARALORIKITEN

ÅTERETABLERAD POPULATION PÅ ATIU ISLAND EFTER 200 ÅR

Av Alan Lieberman och Gerald McCormack

RIMATARALORIKITEN (också känd som *Kuhl's, Ruby, 'Ura, Kura* och på engelska *Scarlet-breasted lorikeet*) finns i CITES Appendix II och är listad på Birdlife International/IUCN Red List som "starkt hotad" på grund av den lilla populationen, begränsad utbredning och risken för att råttor ska etablera sig på de öar där de förekommer.

Arten finns på tre öar: Rimatara i västra Franska Polynesien och på Tabuaran och Teraina i avlägsna nordöstra Kiribati. Tidigare naturlig utbredning för arten var södra Cooköarna och Rimatara, medan förekomsten på Kiribatiöarna var tack vare att fåglar hade införts av polynesier innan ögruppen upptäcktes 1798. Den ursprungliga Atiu-befolkningen var förtjusta i lorikaternas briljanta röda fjädrar och fåglarna jagades till utrotning innan kapten Cooks ankomst 1777.

Det allt överspeglade målet med denna bevarandeaktion var att återintroducera en population från Rimatara på en råttfri ö inom fåglarnas tidigare naturliga utbredningsområde. Vi använde metoder för fångst och transport av liknande lorikarter i Franska Polynesien. 2007 tillfångatog ett fältteam 27 fåglar på Rimatara och transporterade och frisläppte dem på Atiu. Följande år uppmärksammade vi den första häckningen hos förflyttade fåglar på Atiu. *De första lorikitungarna som kläcktes på Atiu på 200 år.*

Det första förflyttningsprojektet organiserades av Cook Islands Natural Heritage Trust, Ornithological Society of French Polynesia (MANU) och San Diego Zoo Global med stöd av samhällena Rimatara och Atiu och med stöd och godkännande av ledningen på Franska Polynesien och Cooköarna.

Vårt mål för undersökningen 2016 var att så nära som möjligt bestämma den totala populationsstorleken på Atiu och hur väl det tillgängliga habitatet utnyttjades av den nyintroducerade lorikitpopulationen. Att räkna fåglar i fält är en egen vetenskap med många olika tekniker och modeller. Vi beslöt att använda en direkt räkning längs linjer följande åtta vägar som går över ön i relation till den totala tillgängliga habitattytan på ön för att sedan uppskatta det potentiella antalet fåglar på ön.

Vi gick ut varje morgon 2 - 3 timmar just innan soluppgången när fåglarna är som mest aktiva och ljudliga. Vi bildade 4 team om 2 - 3 personer och följde sedan förutbestämda rutter varje dag och återupprepade ofta rutter som andra team tagit. Vi räknade alla fåglar vi såg eller hörde inom 50 meters avstånd på vardera sidan av vägen vilket totalt utgjorde ett undersökningsområde om 290 hektar (29 km i längd x 100 m brett = 290 ha).

Det genomsnittliga antalet fåglar som upptäcktes inom 50 m avstånd från de åtta vägsträckningarna var 0.35 fåglar/hektar. Området om 292 hektar utgjorde 26,5 % av det möjliga 1 100 hektar stora området på ön. Vi multiplicerade 0,35 Kura/hektar med 1 100 hektar och nådde då vårt antal om 385 rimataralorikiter på Atiu. Hela företaget var underbart... att gå på en tropisk Stillahavs-ö varje morgon och att leta efter lorikiter men också att njuta av åsynen av den inhemska Stillahavs-duvan och tjatrande kungsfiskare och även den endemiska Cooköarnas fruktduva och Atiu-svalan. Naturligtvis utgjorde lorikaterna höjdpunkten.

På eftermiddagarna koncentrerade vi oss på att med nät fånga lorikiter som livnär sig sent på dagen på bananblommor som börjar öppna sig omkring klockan 16. Detta visade sig vara mera utmanande än att räkna aktiva fåglar. Vi fångade fyra fåglar och gjorde en snabb fysisk undersökning med bl a provtagning av blod, kontroll av ektoparasiter, ta deras vikt och andra mått. Alla fyra fåglar var i utomordentlig kondition. Fåglarna behandlades under kort tid (mindre än 15 minuter) och märktes och släpptes. En underordnad men kritisk del i våra ansträngningar att återetablera lorikiterna på Atiu var det fullständiga utplånandet av den vanliga bruna majnan (*Acridotheres tristis*). Denna art infördes 1916 i ett försök att kontrollera insekter (en vandrande pinne) som var en pest på kokosnötplantager.

Olyckligtvis hade den livligt förekommande och tuffa majnan en negativ påverkan på inhemska fåglar och tillät dem inte att häcka inom deras habitat. Majnan sågs attackera de första häckande lorikiterna 2008 och örådet på Atiu instämde i förslaget att ta bort den icke inhemska majnan. Under kommande åtta år dödades uppskattningsvis 26 000 majna och borttagande av den sista fågeln skedde ironiskt nog under vår undersökning i september 2016. Så nu kan lorikiter, kungsfiskare och fruktduvor häcka ostört.

Efter två veckors gång på vägar (vi gillade att kalla vårt team "Old Men Walking Roads", 'gamla män som går på vägar') gick vi igenom all vår dagliga undersökningsdata, tog i beaktande den mest moderna kartläggningen av ön och dess varierade habitat och kom överens om en försiktig populationsstorleksberäkning om 385 rimataralorikiter på Atiu. En initial införsel av 27 fåglar 2007 hade lett till en konservativ uppskattning av 385 fåglar inom ett tids spann på 10 år och det är verkligen anmärkningsvärt. Det vittnar om vad som kan göras om man har en villig art, dedikerade människor och ett habitat som fortfarande är intakt och som kan ge stöd åt återvändande inhemska fåglar.

Framgången har överstigit våra vildaste fantasier och vi är mycket glada över hur snabbt populationen har vuxit. Då vi ser antalet hektar som upptas av odling, särskilt banan, och förekomsten av nektarproducerande träd så finns det möjlighet för populationen att växa.

Vi ser fram emot att återvända till Atiu om 10 år för att göra en 20-årsuppföljning med en annan undersökning "Even Older Men Walking Roads", 'ännu äldre män som går på vägar'. Vilket bättre sätt att njuta av ett tropiskt paradiset som Atiu än att betrakta lorikiter som susar omkring i luften, tjuvar och gnabbar för att sedan bestämma sig för i vilket nektarförande träd de ska slå sig ner.

BILDTEXT:

Alan (vänster) och Gerald (höger) går igenom uppläggningsplanen av undersökningen

“FRÅN EN INITIAL FRISLÄPPNING AV ENDAST 27 FÅGLAR ÅR 2007 VISAR EN FÖRSIKTIG UPPSKATTNING AV ANTALET FÅGLAR ATT DE NUMERA UPPGÅR TILL 385 EFTER MINDRE ÄN 10 ÅR OCH DET ÄR VERKLIGEN ANMÄRKNINGSVÄRT....”

RIMATARALORIKITEN (*VINI KUHLII*)

Världspopulation: < 2000, minskande.

Var finns den: Rimatara i den australiska ögruppen i Franska Polynesien; Tabuaran och Teriana i Kiribata Island nation och nu återetablerad på Atiu Island på Cooköarna.

Sammanfattning av hoten: Exploatering på grund av artens röda fjädrar är den förhistoriska förklaringen till utrotningen på Cooköarna. Ett betydande nutida hot på andra öar är den svarta råttan (*Rattus rattus*) som äter fågelns ägg, ungar och ofta även vuxna fåglar.

Många tack går till National Heritage Trust, Air Rarotonga och Atiu Villas för deras logistiska stöd. Undersökningsteamet bestod av Gerald McCormack of Natural Heritage, Alan Lieberman och veterinären Dr. Bruce Rideout från San Diego Zoo Global, Roger Malcolm och George Mateariki från Atiu samt de nya medlemmarna Elaina Bufano, Liam Kokaua och Alanna Smith. Författarna tackar även British Birdwatching Fair genom Birdlife International och Te Ipukarea Society, Cook Island Natural Heritage Trust och San Diego Zoo Global med stöd från Loro Parque, World Parrot Trusts 2007 Action Grant, American Lory Society och ett stort antal privata donatörer. På Atiu har programmet fått stöd av Mayoress och Island Council, traditionella ledare särskilt Rongomatane Ariki, Man Unuia, Maara Tairi, Nooroa Teipo, Kau Henry, Roger Malcolm och Eddie Saul. Speciellt tack till Jason Tuara och George Mateariki som var oförtröttliga i sitt arbete på Atiu och till Dr. Lisa Nordstrom för hennes värdefulla kommentater om undersökningsmetodologin.

Erkännanden av foton: Alanna Smith, James Millet, Bruce Rideout, Gerald McCormack och Alan Lieberman.

MINSKNING AV HANDELN MED PAPEGOJOR I INDONESIA

AV DESI MILPACHER

Den spretande indonesiska övärlden är hem åt tusentals landbaserade arter och många av dem är inhemska till var och en av öarna. Området var en gång nästan helt skogsklätt med en tropiskt fuktig och torr bredbladig skog som klädde kullarna och dalarna. De högre bergen utgör hemmet för subalpina skogar; och mangrove är vanligt i kustområdena.

Öarna är även isolerade: deras spridda och gåtfulla natur gör dem ideala för piratverksamhet och smuggling.

NORTH SULAWESI OCH NORTH MALUKU (MOLUCCAS) är de viktigaste områdena för illegal handel som rör allt levande, särskilt papegojor. World Parrot Trust har blivit allt mera medvetet om det ökande antalet lorikiter, papegojor och kakaduor som illegalt transporteras genom Wallacea, ett område som består av Sulawesi, Lombok, Sumbawa, Flores, Sumba, Timor, Halmahera, Buru, Seram och ett antal mindre öar. Området innehar dussintals papegoj- och kakaduearter och några av dessa påträffas ofta i handeln.

Särskilt tjatterlori är under extremt tryck genom omfattande fångst för att förse fågelmarknaderna på Java och Bali med fåglar. Föga förvånande har detta en förödande effekt på den vilda populationen vilket kan intygas av att det inte längre finns några fåglar att finna på många öar. Och förutom bekymren med det minskande antalet fåglar och det bristande djurskyddet är man också oroad över att ökad handel medför att zoonotiska sjukdomar (som sprids från djur till människa) kommer i kontakt med fler människor.

EN NY ERA MED SAMARBETE OCH KOMPANJONSKAP

Tacksamt nog finns det motkrafter. En serie med möten har nyligen genomförts med lokala och internationella organisationer, zoologiska trädgårdar och en ny regering. Värden var Tasikoki Rescue Centre och World Parrot Trust sponsrade.

Wallacea Regional Wildlife Trafficking-konferensen hölls i juni 2017 och markerade en nystart i slaget i att minska och få ett slut på den illegala fångsten av inhemska vilda djur. Det var det första mötet någonsin då ansvariga från Maluku och Sulawesi var tillsammans för att diskutera problemen och främst de som rör handeln med fåglar. Sedan 2016 har ett nytt direktorat med civil och marin polis samt marina enheter tagit till starkare medel för att ta sig an djursmuggling i olika delar av landet. Olika organisationer har bedrivit fältarbeten och samlat data om vilda populationer och handelns påverkan vilket därmed stärkt detta nya samarbete.

Att ta upp dessa frågor kräver omfattande planering då antalet öar, inblandade befattningshavare och kvadratkilometer som involveras i handeln inom detta område är mycket omfattande. Mötesdeltagarna har redan uppnått mycket genom att skapa kontakt med varandra och fokusera på nyckelfrågor såsom att få källa, rutt och destination för handeln, att uppmuntra gränskontroller och upptäckt och att bemyndiga de som upprätthåller lag och ordning samt det allra viktigaste, att kunna ta hand om och härbärgera konfiskerade djur.

Mitt ibland detta finns den lokala befolkningen. Många har redan fått sina liv kraftigt påverkade genom förlorade naturresurser till utomstående. Därför har många för att klara sig börjat med fångst av djur för att ens kunna livnära sig. På grund av denna utveckling, för att insatserna för att minska den illegala handeln ska fungera är det viktigt att den lokala befolkningen också har något att säga till om hur landets resurser används och att de gagnas av dessas skydd.

Det är av största vikt att uppmuntra samhällsligt engagemang genom utbildning och medvetandegöring, och att alternativa och hållbara livsstilar stöds.

DET HÅRDA ARBETET BÖRJAR

Mehd Halaouate, World Parrot Trusts programansvarige för Indonesien, och Angela D'Alessio från Tasikoki Wildlife Rescue har påbörjat uppgiften. De företog nyligen ett antal ambitiösa resor runt om i Wallacea för att hålla viltvårdsundervisning och samarbeta med lokala beslutfattare, och spenderade två veckor på

Ternate, Halmahera, Bacan och Obi-öarna. Tillsammans uppmuntrar de myndigheter att samarbeta för att koordinera konfiskeringar och rehabiliteringsinsatser. Särskilt på Ternate Island påverkas skogsarbetare av ett inflöde av fåglar såsom ädelpapegojor, vittofskakaduor och stornäbbade papegojor samt violetthalsade, rödsidiga, tjatter- och gulgröna lori från närliggande öar. Utanför regionen finns svarthättade lori, gultofskakaduor och palmkakaduor och olika arter av racketstjärtpapegojor. Lockfåglar, som används för att locka vilda fåglar för infångst, har tagits omhand för att försöka minska omfattningen av fångst. Situationen är dock ibland överväldigande.

Värdefull erfarenhet och kunskap lärs ut; dessa omfattar konsten att handmata ungar, instruktioner om hur man handhar fåglar och får dem att trivas och i att förbereda fåglar för eventuell frisläppning. Praktiskt lärande sker tillfälligtvis. En nyligen konfiskerad vittofskakadua som fortfarande tiggde mat visade sig vara den perfekta läraren under en av sessionerna.

Staben med skogen som specialitet har fått information om arters och underarters identifikation då alltför ofta, om än med bästa intentioner, fåglar har släppts i fel områden. Mer information och ledning kommer liksom spridning av undervisningsmaterial åt lokalbefolkningen så de kan börja leda fågelskådare i skogarna och sedan ha nytta av att fåglarna finns där. Undervisningsinformation och annat material kommer att delas ut för att sprida kunskap om papegojor och deras betydelse i det fria till så många som möjligt.

Detta är bara början till det som kommer att vara en obeveklig insats på många nivåer, allt för att försöka reda ut den komplicerade och snåriga världen som rör handeln med vilda fåglar i Wallacea. Det kommer inte att bli lätt men med regionalt och internationellt samarbete och naturligtvis med beslutsamhet finns det ett hopp om att vilda papegojor ska börja flyga fritt utan rädsla att åter bli fångade i Indonesien.

Stort tack till dessa organisationer:

Tasikoki Wildlife Rescue Centre, ProFauna Indonesia, TRAFFIC Southeast Asia, WCS-Indonesia, Burung Indonesia, Indonesia Parrot Project, Haribon Foundation och Wildlife Reserves Singapore.

BILDTEXTER:

Till vänster: Räddade vittofskakaduor söker stöd av varandra.

Ovan: En vanlig jordbruksmetod i Indonesien omfattar nedhuggning och bränning.

Överst och nederst till höger: Ädelpapegojor och svarthättade lori återfår sina krafter efter räddning.

Överst vänster: Den noggranna rengöringen av skadade fjädrar börjar.

Överst till höger: Transport av konfiskerade fåglar till Tasikoki.

Ned till vänster: Näringsrik föda ges till hungriga fåglar och hjälper dem till återhämtning.

Ned till höger: WPTs Mehd Halaouate med medlemmar från Tasikokistaben samt från regeringen.

RÖRANDE KONFISKERINGAR

Alltsedan mötena ägde rum har myndigheter på Ternate konfiskerat fåglar, vilket har annonserats på Internet: tjugo rödsidiga lorikiter (*Chamosyna placentis*) och fem violetthalsade lori (*Eos squamata*).

Ett annat gripande med sju svarthättade lori (*Lorius lory*), tre tjatterlori (*Lorius garrulus*), en praktlori (*Trichoglossus ornatus*), en mindre gultofskakadua (*Cacatua sulphurea*) och en större gultofskakadua (*Cacatua galerita*) ägde rum i Sulawesiprovinserna Gorontalo, då någon försökte att sälja dem på Facebook. De återhämtar sig nu vid Tasikoki Wildlife Rescue Centre på norra Sulawesi.

Den senaste konfiskeringen ägde rum i november 2017 när 125 papegojor (vittofskakadua, *Cacatua alba*, och ädelpapegojor, *Ecliptus roratus*) greps från fyra smugglare inom fyra regioner på Halmahera Island.

World Parrot Trust är på plats och hjälper till med fåglarnas rehabilitering och har fonderat medel till näringsrik mat och utbildning om rätt skötsel och omvårdnad. WPT kommer fortsätta stödja dessa fåglar i deras process att återhämta sig med hopp om att några av dem kan återbördas till sina historiska områden.

TACK!

DONATORER GÖR SKILLNAD

Att arbeta inom papegojbevararvärlden är ofta en logistisk och politisk mardröm; ofta en sisyfosuppgift som känns hopplös ibland. WPT och deras partners framhärdar varje dag mot fruktansvärda odds, och för det är jag evinnerligt tacksam. ~ Emily Robinson, USA

Jag tror på att alla levande varelser förtjänar respekt och friheten att leva i en trygg miljö. Jag stöder World Parrot Trust på grund av det kritiska arbete de gör för att beskydda dessa fåglar när de inte kan skydda sig själva. ~ Karen D. Shaw, USA

Med dess fokus på bevarande, forskning, välfärd och utbildning - de fyra stöttepelare nödvändiga för att rädda vilda papegojpopulationer - har World Parrot Trust byggt en stark grund på vilken min dröm om en fridfull och barmhärtig värld full av papegojor kan byggas. ~ Cheryl Rutherford, Canada

LÄS HELA WPTS 2016/17 GENOMSLAGSRAPPORT ONLINE PÅ [PARROTS.ORG/2017IMPACT](https://parrots.org/2017impact)

TILLBAKA FRÅN RANDEN AV UTROTNING, IGEN

NORFOLKPARAKITENS MINSKANDE ANTAL OCH DESS ÅTERHÄMTNING

Bearbetad från en rapport av:

Luis Ortiz-Catedral, Raymond Nias, James Fitzsimons, Samantha Vine och Margaret Christian.

Photos © Luis Ortiz-Catedral

Norfolkön är en bit rofylldhet i ett lite paket: riktiga gröna böljande kullar, kristallklara tidvattenpölar, svävande sjöfåglar och magnifika rumsgranar är alltihop en del av öns bakgrund.

Detta anmärkningsvärda ställe är även hem till runt sextio andra växtarter som inte finns någon annanstans i världen, inklusive världens högsta trädliknande ormbunkeart, *Cyathea brownii*.

Tillsammans med närliggande ön Nepean Island har Norfolk identifierats av BirdLife International som en Important Bird Area, en viktig plats för fåglar, då den stöder hela populationer av ett flertal inhemska fågelarter.

En av dem, Norfolkparakiten (*Cyanoramphus cookii*) är speciellt i behov av hjälp.

De mestadels gröna papegojorna med rödaccentuerade pannor kan endast hittas på denna milda, regniga lilla ö mellan Australien och Nya Zeeland. De äter i träd och på marken, där de sveper undan löv och annat kرافs med sina fötter när de letar efter frön. De väger hela 100g var och är mycket utrotningshotade i det vilda.

När Norfolkön upptäcktes sent på 1700-talet var de vanliga i skogarna. Nu lever de i ett litet skogsfragment på 300 hektar och står inför hot som är typiska för ölevande arter - röjning av stora träd och konkurrens från introducerade djur såsom blåkindad rosella (*Platycercus elegans*), stare (*Sturnus vulgaris*) och förvildade honungsbin. Förvildade rovdjur har även de haft genomslag - råttor och tamkatter har orsakat katastrofala boplatssmisslyckanden. Och, som så många andra ölevande arter finner de sig ofta utelämnade till oväntade allvarliga händelser såsom svåra stormar eller sjukdomsutbrott.

Dessa sårbara papegojor har också råkat ut för ett ombyte i bevarandehantering: tillhandahållande av boplatser och skydd av naturliga häckningsplatser, som tidigare hjälpte arten öka i antal, blev förbisedda när arten återhämtat sig från nästintill utrotning 1988. Populationen hade ökat med 250 ungar och individer sågs allt oftare. Den ansågs 'räddad'.

Resultatet av detta, och av budgetminskningar, blev att arbetet fokuserades mer på att återställa habitat och flertalet arter i Norfolk Island National Park, och mindre på att direkt skydda parakiterna. Fåglarna verkade återfalla efter det. Det är värt att också notera att lokala samhällen som var starkt intresserade i fåglarna välfärd såg minskningar i sina populationer.

SNABBT INGRIPANDE NÖDVÄNDIGT

Tack och lov skulle detta ändras. Samarbeten med icke-myndighetsorganisationer, Parks Australia och andra viktiga organisationer är nu etablerade. En handlingsplan som den australiska regeringen infört efterlyste expertträning för nationella parkvakter för att säkerställa att fåglar och boplatser var ordentligt övervakade och omskötta. En riktad undersökning, den första sedan 90-talet, påbörjades under 2013 så snart en pålitlig räknemetod hade fastslagits av experter.

Den avslöjade att mellan 42 och 96 fåglar överlevt, och av dem endast tio honor. Man trodde att de låga numren var ett resultat av boplatserförfall och en brist på rovdjurskontroll kring häckningsplatserna. Norfolkparakiterna, som de andra *Cyanoramphus*-arterna, blir könsmogna inom månader efter de blivit flygfärdiga och lägger kullar om upp till åtta ägg under rätt förhållanden, så minskningen i antalet fåglar visar tydligt hur viktigt det är att stötta boplatserna.

Efter nödvändiga möten som involverade tjänstemän från alla nivåer av miljöministeriet, så var inom ett år 78 katt- och rättssäkra boplatser installerade och antalet rovdjur minskade. Ett återupplivat åtagande att underhålla och skydda boplatserna påbörjades, och uppföljande undersökningar visade på ett ökande parakitantal: i genomsnitt var boplatssframgång (där minst en unge blev flygg) 70% under 2016 års häcksäsong, upp från 40% tidigare. Undersökningar har fortsatt var 4-6:e månad, gjorda av volontärer och personal från Norfolk Island National Park. Det fanns 13 aktiva boplatser med flygfärdiga ungar vid mitten av 2014, och tidigt 2017 satt sjutton honor i trygga boplatser. Det var viktigt att hitta en metod för att kontrollera boplatserna utan att störa fåglarna. För att förhindra att honorna överger sina bon kollas de varje vecka, men endast efter att hanarna har kallat ut honorna från boplatserna för att mata dem.

ATT INGJUTA STOLTHET I, OCH ANSVAR FÖR, FOLKENS FÅGEL

Det har blivit väsentligt att engagera lokala samhällen i bevarandet av deras inhemska papegoja. Deltagandet har tagit formen av offentliga seminarier, användandet av utbildningsmaterial och delande av aktuella räkningsdata. Företag, allt från turistaffärer, matbutiker och kaféer, har fått över hundra informationsaffischer, och studenter har fått symboliska parakitmjukisdjur. Personal från Parks Australia har besökt skolor med budskap om att skydda boplatserna och hur viktigt det är att tamkatter hålls borta från häckningsområden. Tack vare dessa insatser har Norfolkparakiten blivit lite av en ikon - en speciell överlevare som folk kan vara stolta över och bli inspirerad av.

PLANEN FRAMÖVER

Norfolkparakit-teamet och dess många samarbetspartners kommer fortsätta driva framåt alla framsteg som skett. Forskare tror bestämt att nyckeln till att försäkra norfolkparakitens långsiktig överlevnad är samarbete mellan olika parter som då tar in en rad olika experter att hjälpa till, och att skapandet av en formell grupp som ska fortsätta arbeta med fåglarnas återhämtning, är ett måste.

Det är dags att granska återhämtningsplanen, som först skapades 2002, för att guida framtida återhämtningsinsatser, och planering och implementering av habitatåterställning är också en nyckelinsats. Men högst upp på listan står att hålla ett nära öga på fåglarnas antal och att starta nya populationer på trygga platser, eftersom arten just nu bara existerar som en enda population.

Erfarenhet från andra Cyanoramphus-arter har visat att förflyttning till rovdjursfria platser är ett effektivt sätt att öka antalet individer. Så, nästa milsten i bevarandet av arten är att etablera en population på gnagarfria ön Phillip Island som finns 6 km söder om Norfolkön. Man hoppas att detta kommer ge en viktig försäkringspopulation i händelse av extrema händelser såsom sjukdomsutbrott eller extrem habitatförlust.

Till syvende och sist är Norfolkparakitens öde i händerna på mänskliga välgörare. Men historien visar att med lite outtröttlig och konsekvent hjälp från sina vänner kan denna robusta lilla papegoja komma tillbaka från randen av utrotning och frodas igen.

BILDTEXTER:

Vänster: En affisch på Norfolk-språk visar upp norfolkparakiten eller "den gröna papegojan", och marknadsför medvetande om artens belägenhet till Norfolköns samhälle.

Ovan: Margaret Christian (Flora and Fauna Society) uppdaterar samhället om framstegen med bevarandet av parakiterna.

Botten: Luis Ortiz-Catedral och norfolkparakitsmjukisdjuren som används för uppsökande och utbildande aktiviteter på Norfolkön.

Vänster: Forskare vid förflyttningsplatsen, som eroderats av getter och kaniner, på Phillip Island.

Ovan höger: Luis och studenten Serena bedömer parakitfodersökshabitat.

Nedan höger: Cassandra Jones från Norfolk Island National Park arbetar på en rovdjurssäkrad naturlig boplats.

TACK FÖR SAMARBETE OCH STÖD TILL FÖLJANDE ORGANISATIONER:

Mohamed bin Zayed Species Conservation Fund, The World Parrot Trust, Norfolk Island Flora & Fauna Society, WildMob, Island Conservation, The Packard Foundation, The Nature Conservancy's Ecological Science Program generously funded by The Thomas Foundation, Auckland Zoo Conservation Fund, Australian Government's Department of the Environment and Energy, Foundation for Parks and Wildlife Australia, The Parrot Society of Australia, Massey University, BirdLife Australia, Island Conservation, Parks Australia, Norfolk Island National Park, Taronga Zoo. Speciellt tack till Disney Conservation Fund, vars stöd gjorde detta möjligt.

PSITTANYTT & UPPDATERINGAR

KAMPEN FÖR GRÅ JAKO

I tidig december 2017 var WPTs Afrikaprogramdirektör Rowan Martin med på möten i Genève, för att diskutera hur man kan hantera den globala handeln av utrotningshotat djurliv. På agendan stod förbudet mot handel av grå jako och timnehjako (*Psittacus erithacus* och *Psittacus timneh*), och de många länder som deltog i mötet diskuterade genomslaget av CITES I-beslutet och sätt att förbättra dess realiserande. Detta möte hände samtidigt som en ny sakkunnigt granskad artikel om handeln av jakopapegojor publicerades i den vetenskapliga tidskriften *Emu*. Det är den mest omfattande analysen i sitt slag och avslöjar att en svindlande 1.2 miljoner jako exporterades legalt mellan 1978 och 2014. Vidare observation av konfiskerade fåglar visar att minst 50% av dem dör under transporten. Majoriteten av fångenskapsuppfödda grå jako och timnehjako kommer nu från storskaliga uppfödare i Sydafrika.

Läs mer: <http://tinyurl.com/y87438kl>

FORSKARNAS FÄRGGLADA STRÄVAN ATT UPPTÄCKA HUR PAPEGOJORNA BLEV GRÖNA

En grupp forskare har identifierat den mystiska gula pigmentgenen som papegojor har i sin ikoniska gröna fjäderdräkt. En nyligen publicerad studie har upptäckt den gen som kodar enzymet som skapar gult pigment i undulater, kallat en 'psittacofulvin'. Den är unik i djurvärlden då den endast finns hos papegojor. En annan

nylig studie upptäckte att fjädrar som är färgade av psittacofulvin-pigment är mer resistent mot bakteriell nedbrytning än vita fjädrar.

Läs mer: <http://tinyurl.com/yc3x3coh>

KEAS UPPLISTADE TILL HOTADE

De vilda populationerna av kea (*Nestor notabilis*) har minskat snabbt på sista tiden. De alpina papegojorna var en gång rikliga, men på grund av predation av introducerade hermeliner, råttor och pungdjur har deras antal störttykt. Ett skottpensprojekt som innan dess introducerades i slutet av 1960-talet hjälpte inte och resulterade i förlusten av över 150 000 fåglar. Som ett resultat av nyliga populationsstudier har International Union for the Conservation of Nature upplistat kean från sårbar till starkt hotad. Nya Zeeland har ökat insatserna för att få bort invasiva rovdjur, ett jobb som regeringen hoppas avsluta till år 2050.

Läs mer: <http://tinyurl.com/yc6zl8zk>

ROTTNEST ISLANDS INHEMSKA KLIPPARAKITPOPULATION RÄDDAD FRÅN UTROTNING

För fem år sedan oroade sig lokala naturvårdare över en grupp klipparakiter (*Neophema petrophila*) öde på ön Rottnest utanför Australiens sydvästra kust. Deras undersökningar hittade bara sex individer av arten, som en gång var vanlig på ön. Populationens nedgång var på grund av äggplockning för burfågelhandeln och introduktionen av förvildade katter. Efter att Bold Park Bird Banding Group och Rottnests ömyndighet tagit steg för att skydda och ringmärka papegojorna visade en ny räkning totalt 16 fåglar, med hopp om fler med häcksäsongen. En informationskampanj har också lanserats i syfte att uppmuntra besökare till ön att rapportera om de ser de små papegojorna.

Läs mer: <http://tinyurl.com/yblaakvw>

NYTT HOPP DÅ ORANGEBUKIG PARAKIT RAPPORTERATS I GAMMALT HABITAT I SOUTH AUSTRALIA

Nyfunnen optimism om den orangebukiga parakiten (*Neophema chrysogaster*): en parkvakt sade sig ha sett den sällsynta fågeln längs med kusten av Canunda National Park, i sydöstra South Australia. Papegojorna har inte rapporterats i detta specifika område under nästan två decennier. Bob Green, koordinatör för South Australian Orange-Bellied Parrot (OBP) Recovery Team, undersöker påståendet och noterar, ”Det skulle bekräfta att vi faktiskt har fåglar som flyttar in i South Australia... den sista orangebukiga parakiten känd i South Australia var för fem år sedan i Port MacDonnell.”. Green sa också att iakttagelser måste undersökas ordentligt då allmänheten ofta förvirrar dem med blåvingeparakiter (*Neophema chrysostoma*), klipparakiter (*Neophema petrophila*) eller gräsparakiter (*Neophema elegans*). Han var dock hoppfull, då parkvakten som såg den ensamma fågeln även rapporterade ett distinkt läte som associeras med arten.

Läs mer: <http://tinyurl.com/y9s9wto4>

EXTRA

EB CRAVENS ARTIKEL, DEL TVÅ

I höstnumret 2017 av PsittaScene skrev EB Cravens om om tampapegojornas belägenhet i artikeln ”Reflektioner om räddning och adoptering av papegojor”. Del två, Solutions that Might Benefit the Rescue/

Adoption Situation” (‘Lösningar som kan gagna räddnings- och adoptionssituationen’), kan hittas online på WPTs hemsida (parrots.org) under Learn > Reference Library > Ethics & Welfare.

THINK PARROTS 2018

Söndag 10 juni 2018

Kempton Park Racecourse, Sunbury-on-Thames, Surrey, England

Showen Think Parrots är tillbaka för ett år till, och är alltid ett utmärkt tillfälle för de som är passionerade om papegojor och som vill ge sina fåglar den allra bästa omvårdnaden. En lång rad olika utställare kommer vara där med allt papegojigt, och showen kommer återigen bjuda på Storbritanniens mest kunniga experter för att diskutera viktiga ämnen kring tama och vilda papegojor.

Medan du är där, passa på att titta förbi WPTs stånd och säg hej till David Woolcock, styrelsemedlem i WPT och föreståndare för Paradise Park (Cornwall), och prata om alla de nya och spännande sakerna som händer inom papegojbeverande och därutöver.

Köp biljetter på: www.thinkparrots.co.uk

PARROT LOVER’S CRUISE, PAPEGOJÄLSKARKRYSSNINGEN, 2018

Aruba, Bonaire och Curaçao

9-17 november 2018

Tänk dig att du kryssar över kristallklara blåa vatten samtidigt som du upplever lite av den mest fantastiska sightseeing i världen. Följ med dina medpapegojälskare ombord för åtta dagar av upplysande seminarier och spännande utflykter som går till ett flertal ofattbara platser, allt detta medan du stöder papegojbevarande.

Missa inte detta tillfälle - kontakta Carol Cipriano för att boka din plats idag!

Email: carolstraveltime@gmail.com

Telefon: (USA) (1) 510-200-5665

Internet: <http://parrotloverscruise.com>

PAPEGOJOR I DET FRIA:

PURPURKRONAD LORIKIT (GLOSSOPSITTA PORPHYROCEPHALA)

”En av dessa fantastiska upplevelser som gör timmarna av arbete med att leta fåglar värt det. Jag besökte den här boplatsen vid ett flertal tillfällen för att kontrollera häckningssäsongens utveckling, och just denna morgon var det ett överflöd av aktivitet bland de purpurkronade lorikterna.

Inte färre än åtta individer undersökte denna boplats, ett tag satt sex fåglar kring hållrummet. Men nuvarande inneboende par tänkt inte ge upp sitt hem - fågeln som fotats inne i hållrummet skyddade obändigt sitt område och jagade bort alla eventuella utmanare!”

Photo © Adam Blyth Photography Werribee, Victoria, Australia

FÅ TILLGÅNG TILL TIDIGARE UPPLAGOR ONLINE PÅ: PSITTASCENE.ORG

(Engelska, holländska, tyska, italienska, portugisiska, spanska, svenska)